

Arrest

nr. 262 973 van 26 oktober 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. EL JANATI
Rue Jules Cerexhe 82
4800 VERVIERS

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, op 8 maart 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 februari 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 augustus 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 september 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN, loco advocaat N. EL JANATI, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 20 november 2018 voor de eerste maal een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) gehoord op 8 januari 2020 en 3 februari 2020. Op 26 maart 2020 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) ten aanzien van verzoeker een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze weigeringsbeslissing wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd op 10 december 2020 bij arrest nr. 245 975.

1.2. Op 28 december 2020 dient verzoeker een volgend verzoek om internationale bescherming in. De commissaris-generaal verklaart op 22 februari 2021 dit volgend verzoek niet-ontvankelijk.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde een Palestijnse moslim te zijn van Arabische afkomst. U bent geboren op X 1981 te X, Gaza. Op 20 november 2018 verzocht u voor het eerst om internationale bescherming. U verklaarde toen het volgende:

U bleef in Khan Younis wonen tot uw vertrek naar België op 14 juli 2018. U bent gehuwd met I.A.(...) en u hebt samen drie kinderen. U bent niet UNRWA-geregistreerd. U hebt sociaal werk gestudeerd maar u hebt die studies niet voltooid. U werkte vroeger in een klerenwinkel. In 2008 begon u met een eigen klerenwinkel. U stopte daarmee in 2017 omdat u de problemen – die onderstaand worden beschreven - beu was en omdat u niet veel tijd meer besteedde aan uw werk omdat u wou vertrekken. U bent lid van Fatah sinds 2003. Sinds 2008 was u lid van het comité van het district Joret Alloud. In 2012 werd u benoemd tot regiovertegenwoordiger van Khan Younis. In 2017 werd u gekozen als lid van het comité van de provincie Khan Younis.

In 2006 ontstond er een familievete tussen de familie A.(...) en de familie A.T.(...) toen S.S.Al(...) een lid van de A.T.(...)-familie had gedood. Deze moord leidde tot een gewapend conflict tussen beide families waarbij toen zeven personen om het leven kwamen. In 2006 werd er ook vanuit voorbijrijdende auto's, waarin gemaskerde mannen zaten, geschoten naar u en uw broer Ah.(...). U kon de kogel ontwijken maar deze landde echter in het been van uw broer. Toen Hamas in 2007 aan de macht kwam in Gaza begon er een rustperiode tussen beide families. Hamas wou immers geen chaos meer in de regio en zorgde ervoor dat het conflict niet meer escaleerde. Hier en daar was er wel nog een conflict tussen de families waarbij er gevochten werd. Af en toe kwam de politie daarvoor tussenbeide. Nadien werden dan de leden van de A.(...)-familie opgeroepen en verhoord, de leden van de A.T.(...)-familie echter vaak niet en als zij wel werden opgeroepen, was het meestal een formaliteit. Dergelijke gevechten gebeurden drie à vier keer per jaar tot uw vertrek. In 2008 was er nog een confrontatie met de A.T.(...)-familie waarbij uw familielid K.(...) werd vermoord. De moordenaar werd kort opgepakt maar er werd nadien niets gedaan door de rechtbank. De dader verliet Gaza later richting Europa. Sinds de start van de rustperiode werd de familie A.(...) eveneens lastig gevallen door de A.T.(...)-familie doordat zij lawaai maakten of vuurwerk naar de familie lanceerden. Ze stuurden tevens geluidsbommen naar uw huis. U werd persoonlijk ook uitgescholden en bedreigd toen u uw huis verliet of toen u bijvoorbeeld op de markt was. Er werden tevens stenen naar u gesmeten. U reageerde nooit om een arrestatie te vermijden. U werden ook dreigberichten naar u gestuurd via SMS. In maart/april 2018 werd er, toen u onderweg was naar de markt, door een lid van de A.T.(...)-familie een handgebaar gemaakt in uw richting waarbij hij toonde dat hij u wou vermoorden. U meende specifiek door de familie A.T.(...) gevisieerd te worden omdat u lid bent van Fatah.

U werd tevens, na de staatsgreep in 2007, meermaals gearresteerd door Hamas omwille van uw lidmaatschap bij Fatah. Soms werd u daarvoor opgeroepen maar u werd soms ook meegenomen uit uw woning. Als u opgeroepen wordt, ging u daar steeds op in. U diende zich steeds aan te melden bij de interne veiligheidsdienst en het politiebureau in Khan Younis. Tijdens de arrestaties werd u ondervraagd en mishandeld. In het begin gebeurden de arrestaties drie keer per week waarbij u telkens dezelfde dag nog kon vrijkomen. In 2013/2014 begonnen ze te verminderen naar één keer per maand. Het aantal arrestaties hing toen af van het aantal activiteiten binnen Fatah. Vanaf toen werd u meestal voor twee à drie dagen aangehouden. Bij elke arrestatie kon u pas vrijkomen op voorwaarde dat u de activiteiten bij Fatah zou stoppen. In 2013 hebt u voor de eerste keer opgemerkt dat er bij de arrestaties ook twee leden van de A.T.(...)-familie aanwezig zijn, namelijk D.(...) en Z.(...). Zij waren steeds bij de arrestaties aanwezig en gaven de instructies aan de personen die de verhoren uitvoerden. Op 12/11/2017 werd u opgeroepen omwille van de herdenking van Abu Amar. U werd toen voor 2 dagen opgesloten. Bij het begin van 2018 kreeg u gedurende drie dagen huisarrest, dit was naar aanleiding van het vieren van de oprichting van Fatah. Sinds de staatsgreep van Hamas kreeg u ook regelmatig dreigberichten via SMS. In het begin gebeurde dit wekelijks of maandelijks. Nadien verminderde dit. De laatste keer gebeurde dit in februari 2018. Op 16 april 2018 werd u opnieuw opgeroepen omwille van een activiteit voor een martelaar van Fatah. U werd toen voor twee dagen aangehouden. Tijdens deze laatste arrestatie werd u voor het eerst verhoord door D.(...) en Z.(...). Volgens u deden zij dit toen zelf om u de boodschap te geven dat ze het beu zijn met u. Tijdens die arrestatie werd u door hen bedreigd dat ze van u een verlamde zouden maken. Bovendien folterde Z.(...) u tijdens deze arrestatie. Na deze arrestatie kreeg u tevens een huisarrest van één maand. De Mokhtar trachtte verschillende keren te bemiddelen als u opgeroepen en gearresteerd werd, onder meer in 2008 en 2015. Zijn bemiddeling slaagde twee of drie

keer en mislukte twee keer. In 2011 verliet u Gaza een eerste keer en ging u naar Egypte met een medische verwijfsbrief om uw hartproblemen te laten onderzoeken. U keerde toen na 15 of 16 dagen terug naar Gaza. Op 14 juli 2018 verliet u Gaza. Na uw vertrek uit Gaza werd uw broer H.(...) gearresteerd en bedreigd door Hamas die vragen over u stelde. Uw broer diende naar aanleiding van een ruzie tijdens het voetballen met een Hamas-speler voor de rechtbank te verschijnen maar er was nog geen datum voor de zitting bepaald. In het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming nam het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen op 26 maart 2020 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U ging in beroep tegen deze beslissing. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigde met haar arrest van 10 december 2020 de beslissing van het Commissariaat-generaal.

Zonder België te hebben verlaten verzocht u op 28 december 2020 een tweede keer om internationale bescherming. U haalt bij uw tweede verzoek aan dat u ten gevolge van uw in het kader van uw eerste verzoek geschetste problemen financiële moeilijkheden had waardoor u de onkosten van uw zaak in Gaza niet kon betalen. Zo hebben verschillende schuldeisers rechtszaken tegen u aangespannen. Verder haalt u aan dat u nog steeds gezocht wordt door Al-Qassam, de gewapende arm van Hamas. Zij menen dat u vanuit het buitenland aanzet tot rellen en de algemene stabiliteit verstoort. Zo zet u jongeren op tegen Al-Qassam. Hierdoor werd uw broer meermaals onder druk gezet om informatie over u te geven. Dit gebeurde de laatste keer in november 2020. Tegen uw vader werd eind 2020 dan weer verteld dat u diende te stoppen met het veroorzaken van instabiliteit. Een vriend van u, B.L.(...) werd gearresteerd in juni 2020. Toen hij recent werd vrijgelaten, vertelde hij uw broer dat u nog steeds gezocht wordt. U meent dat u bij een terugkeer gearresteerd, gefolterd en gemarteld zal worden. Verder haalt u aan dat u in de gevangenis zal dienen te blijven, ook al worden deze gebombardeerd in het kader van het conflict met Israël. Daarnaast stelt u dat uw echtgenote het coronavirus heeft opgelopen en dat ze weggestuurd werd uit het ziekenhuis met de boodschap dat u voor haar dient te zorgen. Tot slot haalt u aan dat uw schoonfamilie denkt dat u achter de erfenis van uw echtgenote zit. U vreest dat dit invloed zal hebben op uw kinderen.

U legt in het kader van onderhavig verzoek volgende documenten voor: een brief van uw advocaat waarin staat dat u voor de rechtbank diende te verschijnen op 27 augustus 2020 omdat u jongeren probeert aan te zetten tegen Al-Qassam en dat u algemene veiligheid en orde in Gaza probeert te verstoren, een verklaring van de Mokhtar waarin staat dat u al jaren problemen kende met een andere familie, dat u gezocht wordt door verschillende veiligheidsdiensten in Gaza en dat uw leven in gevaar is in geval van een terugkeer, een verklaring van Fatah waaruit blijkt dat u gezocht wordt door verschillende veiligheidsdiensten en in het verleden gearresteerd werd door Hamas en verschillende verzoekschriften en vonnissen waaruit blijkt dat verschillende schuldeisers rechtszaken tegen u zijn opgestart of dit van plan zijn.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen. Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen. Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming werd besloten dat (I) artikel 1D van de vluchtelingenconventie niet op u van toepassing is, aangezien u niet aangetoond heeft dat u en gerechtigd was, en daadwerkelijk ingeroepen heeft, de bescherming geboden door andere organen of instellingen van de Verenigde Naties zoals de UNRWA. Daardoor werd uw verzoek (II) beoordeeld in het licht van artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hierbij werd besloten dat u geen gegronde vrees voor vervolging had omdat er geen geloof kan worden gehecht aan uw problemen met de familie A.T.(...) en met Hamas. Gezien het ongeloofwaardig karakter van uw verzoek om internationale bescherming kon u eveneens niet de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, §2, a) en b) worden toegekend. De door u neergelegde documenten konden deze appreciatie niet ombuigen. Ook bleek dat (iii) uw individuele situatie in de Gazastrook naar omstandigheden behoorlijk is, en dat er niet kon worden afgeleid dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten en u voorts geen concrete elementen aanbracht waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van dien aard is dat u in geval van terugkeer naar de Gazastrook persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende' behandeling loopt zodat er niet kan worden aangenomen dat u in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen indien u zou terugkeren naar de Gazastrook; en (iv) dat het mogelijk was naar de Gazastrook terug te keren en u bovendien over een Palestijns paspoort beschikt en er dan ook geen redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat u niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren en (v) uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie in de Gazastrook bleek dat er geen sprake was van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Deze beslissing en beoordeling werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. U ging hiertegen niet in beroep.

Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorig verzoek om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element of feit in uw dossier voorhanden.

U herhaalt in onderhavig verzoek dat u problemen kende met Hamas en voegt toe dat hun gewapende vleugel Al-Qassam en verschillende veiligheidsdiensten u nog steeds zoeken omdat u vanuit het buitenland jongeren aanzet tot rellen of de algemene stabiliteit verstoort. Zo werden uw broer en vader nog over u aangesproken, had een vriend die eerder was aangehouden, gezegd dat u nog steeds wordt gezocht en startte in augustus 2020 een rechtszaak tegen u. U bouwt wat dit motief betreft evenwel verder op verklaringen die in het kader van uw eerste verzoek ongeloofwaardig werden geacht. Het louter aanhalen van gebeurtenissen die in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, kan geen aanleiding geven tot een nieuwe beoordeling van uw asielaanvraag en is niet van die aard om de vastgestelde ongeloofwaardigheid op te heffen. Het schrijven van uw advocaat d.d. 13 december 2020 volstaat niet om voorgaande conclusie te wijzigen. Vooreerst is het bijzonder opmerkelijk dat plotsklaps drie dagen na het vellen van het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen d.d. 10 december 2020 uw advocaat een brief opstelt waarin staat dat u een oproepingsbrief hebt ontvangen om op 27 augustus 2020 voor de rechtbank te verschijnen omdat u zou aanzetten tot rellen en instabiliteit. U maakte bovendien van dergelijke rechtszaak geen enkel gewag in uw vorig verzoek, dit terwijl u nog op de zitting van de RVV aanwezig was op 23 november 2020. Dergelijk schrijven van een advocaat kan op zich niet weerhouden worden als een objectieve bron. Bovendien legt u de convocatie waarvan sprake niet neer. Gelet op het geheel aan voorgaande kan er geen enkel geloof gehecht worden aan uw verklaringen ter zake.

U geeft verder te kennen dat u bij uw eerste verzoek om internationale bescherming verklaarde dat u ten gevolge van uw toen uiteengezette problemen financiële moeilijkheden kende. Zo kon u de onkosten van uw zaak niet langer dragen (Verklaring volgend verzoek, vraag 16 en 18). U legt ter ondersteuning hiervan verschillende vonnissen en verzoekschriften van schuldeisers neer (Verklaring volgend verzoek DVZ, 18). Evenwel werd er in uw eerste verzoek niet het minste geloof gehecht aan uw geschetste problemen, zowel met Hamas als met de familie A.T.(...). U maakte bovendien geen enkel gewag van financiële moeilijkheden, al dan niet veroorzaakt door uw toen geschetste problemen. De ingediende documenten waaruit blijkt dat u door enkele schuldeisers wordt/werd aangeklaagd volstaan niet om te besluiten dat u problemen kende met de familie A.T.(...) en/of Hamas, noch dat u effectief financiële moeilijkheden kent (niets sluit immers uit dat u niet wil betalen aan uw schuldeisers in plaats van niet

kan betalen). Dat er niet het minste geloof kan gehecht worden aan uw geschetste financiële moeilijkheden waardoor schuldeisers een rechtszaak tegen u start(t)en, blijkt ook uit het feit dat u bij uw eerste verzoek hierover met geen woord hebt gerept. Sterker nog, u stelde toen zowel voor de DVZ als voor het CGVS dat er nooit een gerechtelijke procedure tegen u werd opgestart (Vragenlijst CGVS ingevuld op de DVZ 1e verzoek, vraag 3.2 en CGVS 1ste VIB 1, p. 17). Wat betreft uw socio-economische situatie werd trouwens in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming geoordeeld dat uw individuele situatie in de Gazastrook naar omstandigheden behoorlijk is: Zo bevond u zich in het verleden nooit in een preciaire situatie. Van 2008 tot 2017 had u een eigen kledingzaak (CGVS 1, p. 7-8). Het appartement waar u woonde, was eigendom van de familie (CGVS 1, p. 5). Toen deze woning beschadigd werd, bleek u in staat om de herstellingskosten voor uw eigen rekening te nemen (CGVS 1, p. 5). Bovendien had uw familie ook nog een landbouwgrond in Khan Younis. Een deel van de oogst van de olijfbomen op die grond werd gebruikt voor verkoop (CGVS 1, p. 5-6). U had toegang tot drinkbaar water door kleine vaten aan te kopen. Elektriciteitsonderbrekingen ving u op door te werken met ledlampen en oplaadbare lampen (CGVS 1, p. 6). Uw kinderen werden naar school vervoerd door een privéchauffeur. U betaalde daar maandelijks 15 euro per kind voor (CGVS 1, p. 4). De kosten van uw reis naar België bedroegen tussen de 3.500 en 4.000 dollar. U bleek in staat om die deels zelf te bekostigen doordat u geld gespaard had (CGVS 1, p. 7). Bovendien gaf u zelf aan dat u het financieel goed had (CGVS 1, p. 12). U heeft aldus geenszins aannemelijk gemaakt dat de rechtszaken van de schuldeisers het gevolg zijn van financiële moeilijkheden die zouden veroorzaakt zijn door de problemen zoals uiteengezet in het kader van uw eerste verzoek. Volledigheidshalve kan opgemerkt worden dat het loutere feit dat u wordt/werd aangeklaagd schuldeisers ten gevolge van aangegane schulden niet zondermeer gelijkgesteld kan worden met vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Wat betreft uw (vooralsnog hypothetische) vrees in geval van een opsluiting het slachtoffer te worden van het conflict met Israël omdat gevangenis door Israël gebombardeerd worden dient verwezen te worden naar onderstaande vaststellingen inzake de algemene veiligheidssituatie.

De verklaring van de Mokhtar en van Fatah volstaan niet om te gewagen van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in uw hoofde. Vooreerst moet opgemerkt worden dat documenten slechts bewijswaarde hebben wanneer ze ondersteund worden door geloofwaardige verklaringen, wat gelet op de veelheid aan tegenstrijdige en vage verklaringen zoals vastgesteld bij uw eerste verzoek, niet het geval is. Bovendien betreffen deze documenten kopies waarvan de authenticiteit niet na te gaan is.

Wat betreft uw verklaring dat uw echtgenote het coronavirus heeft opgelopen en dat ze weggestuurd werd in het ziekenhuis met de mededeling u voor haar dient te zorgen dient aangestipt te worden dat dergelijk motief niet ressorteert onder de bepalingen van de Vluchtelingenconventie, noch onder de bepalingen inzake subsidiaire bescherming.

Het loutere feit dat uw schoonfamilie denkt dat u achter de erfenis van uw echtgenote zit waarbij u vreest dat dit een invloed kan hebben op uw kinderen volstaat niet om te gewagen van een vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Gepeild naar uw vrees in geval van terugkeer formuleert u trouwens geen enkele vrees ten aanzien van uw schoonfamilie (verklaring volgend verzoek, vraag 19).

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

In de beslissing naar aanleiding van uw eerste verzoek werd tevens informatie aangereikt over de veiligheidssituatie in Gaza, en de toegankelijkheid van de Gazastrook. Voor de volledigheid wordt hierover actuele informatie toegevoegd.

Het Commissariaat-generaal is er zich voorts van bewust dat de jarenlange blokkade door Israël, "Operatie Beschermde Rand" in 2014, de vernietiging van de tunnels door de Egyptische en Israëlische autoriteiten en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten een enorme impact heeft op de humanitaire omstandigheden in de Gaza. Uit de COI Focus: Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures van 18 december 2018 blijkt echter dat de Palestijnse gemeenschap in de Gazastrook niet egalitair is, dat een groot deel van de bevolking weliswaar vecht om te overleven, doch dat de Gazastrook ook een rijke(re) klasse kent die grote sommen investeert, met name in de immobiliënsector. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Gazanen die voldoende financiële middelen hebben over een generator of zonnepanelen beschikken waardoor ze 24/24u toegang hebben tot elektriciteit de Gazastrook. Goede bemiddelde Gazanen hebben bovendien een wagen, nuttigen hun

maaltijden in de talrijke restaurants, of doen hun boodschappen in één van de twee winkelcentra gelegen in de gegoede wijken van Gaza. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat de financiële middelen waarover een Gazaanse familie beschikt in grote mate bepaalt hoe deze familie de gevolgen van de Israëlische blokkade en het politiek conflict tussen de Palestijnse Autoriteit en Hamas, met name het tekort aan brandstof en elektriciteit in de Gazastrook, kan opvangen.

Het Commissariaat-generaal erkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in de Gazastrook erbarmelijk kunnen zijn, doch benadrukt dat niet elke persoon woonachtig in de Gazastrook in precare omstandigheden leeft. U kunt dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in uw land van gewoonlijk verblijf, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS wijst er in dit verband op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de naoorlogse situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen, zoals huisvestings- en tewerkstellingsperspectieven, zijn bijgevolg slechts relevant in de uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zelf oplopen tot een mensonterende behandeling. Er moet derhalve sprake zijn van zeer uitzonderlijke omstandigheden waarbij de humanitaire gronden die pleiten tegen verwijdering klemmend zijn (zie EHRM, S.H.H. v. Verenigd Koninkrijk, 29 januari 2013, § 92; EHRM, N. v. Verenigd Koninkrijk, 27 mei 2008, § 42). U dient derhalve aan te tonen dat uw levensomstandigheden in de Gazastrook precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Tijdens uw vorig verzoek werd echter reeds aangetoond dat uw individuele situatie in de Gazastrook behoorlijk is in het licht van de plaatselijke context.

Nergens uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. U bracht voorts geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar de Gazastrook, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar de Gazastrook, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in zijn land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit de beschikbare informatie (zie de COI Focus Palestine. Territoires palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire van 5 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_territoire_palestinien_-_gaza_situation_securitaire_20201005.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>), blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, gekenmerkt wordt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas, die af en toe onderbroken worden door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortiervuur ten einde ervoor te zorgen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid van de Gazanen teruggeschroefd worden. De Israëlische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalmte. Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld.

Sinds 15 mei 2018, de datum waarop Hamas en Israël informele onderhandelingen gestart zijn, is het geweld aan Palestijnse zijde (grensgeweld, ballon- en raketaanvallen) gereactiveerd, telkens Hamas van mening is dat Israël zijn verplichtingen niet nakomt. Dit geweld wordt beantwoord met Israëlische represailles in de vorm van luchtbombardementen in combinatie met economische restricties.

Op 19 mei 2020 heeft de Palestijnse Autoriteit, in reactie op het voornemen van Israël om bepaalde delen van Judea en Samaria te annexeren, aangekondigd dat zij zich niet langer gebonden achtte aan de overeenkomsten afgesloten met Israël en de Verenigde Staten en dat zij alle militaire en civiele coördinatie met Israël heeft stopgezet. Naast het verbreken van voornoemde overeenkomsten heeft de dreiging van annexatie aan Palestijnse zijde aanleiding gegeven tot raketbeschietingen, gevolgd door Israëlische bombardementen, die slechts materiële schade en gewonden hebben aangericht.

De laatste escalatie van het geweld tussen de partijen vond plaats in de tweede helft van augustus 2020. Als onderdeel van een staakt-het-vuren op 31 augustus 2020 heeft Israël ermee ingestemd om, in ruil voor een terugkeer naar kalmte, de uitvoering van de in 2019-2020 genomen maatregelen voort te zetten (verhoging van het aantal werkvergunningen, export en import van diverse goederen, uitbreiding van het visgebied, enz.), alsook om de levering van elektriciteit te vergroten, medische apparatuur te leveren voor de bestrijding van Covid-19 en grote infrastructuurprojecten te lanceren.

Vanwege de maatregelen die Hamas en Israël getroffen hebben om de Covid-19-pandemie te bestrijden zijn de inwoners van de Gazastrook gedurende de periode van 1 januari 2020 tot 24 september 2020, relatief gespaard gebleven van geweld. De protesten in het kader van de Grote Mars van Terugkeer, die eind december 2019 werden onderbroken, werden niet, zoals gepland, hervat op 30 maart 2020.

Daarnaast komen er nog steeds regelmatige incidenten voor in de bufferzone. In 2019 wijzigde het Israëlische leger negentien keer de toegestane zone waarbinnen kan worden gevist. De Israëlische troepen beantwoorden pogingen om de bufferzone te naderen of over te steken met geweld. Dit geweld treft voornamelijk de lokale bewoners, boeren, en vissers. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, blijft gering.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de Gazastrook eind augustus 2020 een plotse en hevige uitbarsting van geweld heeft gekend, waarbij een beperkt aantal Palestijnen gewond geraakten, is er geen sprake van een aanhoudende strijd tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict tussen deze gewapende groeperingen, Hamas en de Israëlische strijdkrachten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de Gazastrook actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de Gazastrook in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Gaza een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. Tijdens uw vorig verzoek werd echter reeds aangetoond dat dergelijke persoonlijke omstandigheden evenwel niet voorhanden zijn in onderhavig verzoek.

In verband met de vraag of het op dit ogenblik mogelijk is, terug te keren naar de Gazastrook via de grensovergang van Rafah of via enig ander toegangspunt, meent het Commissariaat-generaal dat deze vraag niet relevant is voor de beoordeling van uw nood aan internationale bescherming. Uit uw administratieve dossier blijkt namelijk dat u geen bijstand van het UNWRA genoot, dat uw verzoek om internationale bescherming aldus moet worden onderzocht in het licht van artikel 1A van het Verdrag van Genève, en niet in het licht van artikel 1D, en dat u dus moet aantonen dat er, wat u betreft, een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat. Net zoals een verzoeker ten aanzien van zijn land van nationaliteit een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade moet aantonen, moet een staatloze verzoeker, om aanspraak te kunnen maken op internationale bescherming, aannemelijk maken dat er in zijn hoofde een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bestaat en dat hij om de redenen bedoeld in de voormelde wetsbepalingen niet kan terugkeren naar zijn land van gewoonlijk verblijf. De feitelijke onmogelijkheid om terug te keren naar de Gazastrook of de problemen die een terugkeer beletten moeten het vereiste persoonlijke, opzettelijk en ernstige karakter vertonen opdat er sprake kan zijn van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aan te tonen. Dit is hier niet het geval. De opening vloeit voort uit regionale politieke problemen en hangt af van diverse factoren, inclusief en in ruime mate van de manier waarop de Palestijnen zelf de

Gazastrook beheren. Deze moeilijkheden houden geen verband met uw persoonlijke eigenschappen. Bovendien meent het Commissariaat-generaal dat het gegeven dat men door de (eventuele en tijdelijke) sluiting van de grensovergang te Rafah moet wachten om terug te keren niet dermate ernstig is dat het als vervolging of ernstige schade in de zin van de wet kan worden bestempeld. Bijgevolg meent het Commissariaat-generaal dat, indien dat de grensovergang op dit ogenblik gesloten zou zijn, dit loutere gegeven geen vrees voor vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/3 en 48/4 van de wet aantoot. Het CGVS meent dat de vraag of u al dan niet kan terugkeren alleen relevant is op het ogenblik dat van eventuele beslissing tot terugleiding of verwijdering van het grondgebied, wat echter tot de bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken behoort.

Bovendien stelt het Commissariaat-generaal op basis van de beschikbare informatie (zie de COIF Palestine. Retour dans la Bande de Gaza van 3 september 2020, beschikbaar op https://www.cgva.be/sites/default/files/rapporten/coif_territoire_palestinien_gaza_retour_dans_la_bande_de_gaza_20200903.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>), vast dat het op dit ogenblik mogelijk is om naar de Gazastrook terug te keren. De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort bekomen van de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse Missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het bekomen van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men over een identiteitskaartnummer beschikt. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of asiel in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor de uitreiking van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreikingsprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort.

In de mate dat bij de beoordeling van het reëel risico op ernstige schade onderzocht moet worden of u door onveilige gebieden zou moeten reizen om uw "veilig" gebied te bereiken ((EHRM, 11 januari 2007, nr. 1948/04, Salah Sheekh tegen Nederland, en RvS 18 juli 2011, nr. 214.686).) wijst het CGVS er op dat men zich, om toegang te krijgen tot de Gazastrook, naar het noorden van Egypte dient te begeven, meer bepaald naar de stad Rafah gelegen op het schiereiland Sinai, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij Egyptair gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een identiteitskaart of een Palestijns paspoort, in te schepen, zonder verdere formaliteiten, op voorwaarde dat ze rechtstreeks naar de Gazastrook reizen en dat de grensovergang in Rafah open is. Op deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza, dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Caïro voorziet de Palestijnse ambassade te Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

De opening van de grensovergang te Rafah wordt medebepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinai. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, alwaar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinai, die in 2014 trouw gezworen heeft aan de Islamitische Staat, regelmatig aanslagen plegen. Uit de beschikbare informatie (cf. COIF Palestine. Retour dans la Bande de Gaza van 3 september 2020, en meer in het bijzonder hoofdstuk 2 getiteld "Situation sécuritaire dans le Sinai Nord") blijkt dat het doelwit van deze aanslagen de in de regio aanwezige politie en het leger zijn. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van berymbommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politieke autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de plaatselijke burgerbevolking te ontzien, zijn hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie komt echter duidelijk naar voren dat Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit Egypte, niet gevisieerd worden, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio.

Vanaf februari 2018 hebben de Egyptische autoriteiten een omvangrijke antiterroristische operatie uitgevoerd, bekend als "Operatie Sinai 2018", die tot op heden nog niet officieel is afgesloten. In 2019 en 2020 bleven militanten zich richten op leden van de Egyptische veiligheidsdiensten (militairen, dienstplichtigen, politie, ...) en op mensen die geacht worden samen te werken met de regering (arbeiders, leiders en leden van aan de regering gelieerde stammen) door middel van gewapende

aanvallen, zelfmoordaanslagen, moorden en ontvoeringen. Burgers werden geviseerd omdat ze ervan verdacht werden samen te werken met de veiligheidsdiensten en zijn soms het slachtoffer het geweld dat gelieerd is aan de aanvallen door jihadistische groeperingen op de veiligheidsdiensten of dat het gevolg is van fouten van de Egyptische veiligheidstroepen. Vanaf medio 2019 is het geweld afkomstig van de Wilayat Sinaiï verschoven Bir el-Abed, gelegen in het westen van de provincie. De dodelijkste aanval in 2020 vond plaats op 21 juli 2020 en was gericht tegen Egyptisch legerkamp en een checkpoint ten westen van de stad. Militanten kregen voet aan de grond in vier naburige dorpen, waardoor de dorpelingen op de vlucht sloegen. De aanval was tegelijkertijd de grootste aanval van de Wilayat Sinaiï tegen het Egyptische leger in de afgelopen jaren.

De noodtoestand werd op 27 juli 2020 andermaal verlengd voor een periode van 3 maanden, en in bepaalde zones van Sinaiï geldt een nachtelijk uitgaansverbod. De verscherpte veiligheidsmaatregelen hebben een enorme impact op het dagelijkse leven van de plaatselijke bevolking, wiens bewegingsvrijheid beperkt wordt.

Er is in de Sinaiï te Egypte actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. Bijgevolg kan er niet besloten worden dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook.

Een van de factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijkt is het implementeren van de nodige veiligheidsmaatregelen voor een veilig transport naar de Gazastrook, aangezien dit afhankelijk is van de veiligheidssituatie in de Sinaiï. Maar ook andere, puur praktische factoren hebben een invloed op de organisatie van het busvervoer (bijvoorbeeld: de pendelbus vertrekt pas als deze volzet is). Bovendien dient opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de Egyptische politie het doelwit is van extremistische organisaties actief in de Sinaiï, doch hieruit blijkt niet dat de politie die deze pendelbussen begeleidt of dat deze bussen zelf reeds geviseerd zouden zijn door jihadistische milities, en dit terwijl er tegelijkertijd sprake is van een duidelijke toename van het aantal terugkeerders naar Gaza via de grensovergang van Rafah. Aldus kan er gesteld worden dat deze terugkeer op een voldoende veilige manier plaatsvindt, aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen.

Informatie over de openingsdagen van de grenspost is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen verlaten (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing is op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang geopend wordt, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om in en uit de Gazastrook te reizen. In de praktijk is de grensovergang te Rafah tussen mei 2018 en begin 2020 vrijwel onafgebroken open gebleven, en dit vijf dagen per week (zondag tot en met donderdag), met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden. .

De beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019, naar aanleiding van de nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas, zijn personeel terug te trekken van de grensovergang te Rafah heeft ertoe geleid dat de grensovergang sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas. Indien er op een bepaald ogenblik gevreesd werd dat de situatie aan de grensovergang te Rafah achteruit zou gaan, blijkt duidelijk uit de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier dat dit niet het geval is geweest. De grensovergang bleef immers, na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019, voortdurend 5 dagen per week geopend in de richting van terugkeer naar de Gazastrook. Als gevolg van maatregelen ter bestrijding van de coronaviruspandemie werd de grensovergang bij Rafah op 26 maart 2020 gesloten. Het werd vervolgens heropend van 13 tot 16 april 2020, van 12 tot 14 mei 2020 en van 11 tot 13 augustus 2020, waardoor duizenden Palestijnen konden terugkeren. Op 24 augustus 2020 werd, na een toename van het aantal besmettingen met Covid-19, de noodtoestand afgekondigd en gedurende 48u een lockdown opgelegd. Deze werd nadien met 5 dagen verlengd. In Egypte zijn de luchthavens na een opschorting van internationale vluchten op 1 juli 2020 heropend en moeten reizigers, ongeacht hun nationaliteit, een negatieve test voorleggen voordat ze aan boord gaan. Dient verder opgemerkt te worden dat verschillende landen nationale lockdowns afgekondigd hebben en hun grenzen tijdelijk gesloten hebben in een poging om de verspreiding van virus te stoppen. De

maatregelen die getroffen worden door de Egyptische en Palestijnse autoriteiten teneinde de verspreiding van COVID-19 tegen te gaan liggen in lijn met de maatregelen die wereldwijd getroffen worden ter indamming van de corona pandemie. Het betreffen aldus specifieke maatregelen die kaderen binnen een welbepaalde doelstelling en bijgevolg van tijdelijk van aard zijn. Er kan dan ook niet gesteld worden dat de grensovergang te Rafah definitief gesloten is, en een terugkeer naar de Gazastrook onmogelijk blijft. U brengt ook geen enkel bewijs aan dat u op dit moment een voor lange tijd geconfronteerd wordt met de absolute onmogelijkheid om terug te keren naar de Gazastrook als gevolg van de COVID-19-pandemie.

Voor zover nodig, dient nog benadrukt te worden dat de COVID-19 virus pandemie niet afkomstig is van een van de actoren bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, noch door een van hen wordt veroorzaakt, zodat een van de essentiële criteria voor het verlenen van internationale bescherming, namelijk de identificatie van een actor die aan de oorsprong ligt van de inbreuk en waartegen bescherming is vereist, ontbreekt.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal, blijkt verder niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS sluit niet uit dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijks ondervraagd zal worden over uw activiteiten in het buitenland en de redenen waarom u Gazastrook verlaten heeft, dan wel ernaar terugkeert. Hieruit kan op zich evenwel geen reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid. Dit wordt bevestigd door het feit dat Fedasil deelgenomen heeft aan de begeleiding van verschillende personen die vrijwillig teruggekeerd zijn naar Gaza, met name in 2019, en dat indien er gevallen gerapporteerd werden waarbij personen enkele uren werden vastgehouden op de luchthaven te Caïro, de feedback die gegeven werd door de teruggekeerde Palestijnen niet van die aard is om te besluiten dat men, in Caïro of te Rafah, blootgesteld werd aan een onmenselijke of vernederende behandeling louter omwille van een terugkeer na een verblijf in Europa.

Er dient opgemerkt te worden dat het CGVS de situatie in Gaza al vele jaren nauwlettend en continu in het oog houdt via zijn documentatie- en onderzoeksdienst. De grenspost te Rafah wordt al jarenlang aan Palestijnse zijde enkel door Hamas gecontroleerd wordt. Indien er ernstige, aangetoonde en terugkerende problemen waren geweest met de manier waarop Hamas Palestijnen die in Europa verbleven hadden, behandelde, zou dit ongetwijfeld gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties, en instanties die de situatie in de Gazastrook nauwlettend in het oog houden. De raadpleging van de diverse bronnen opgelijst in de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier leverde evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, gefolterd of onmenselijk of vernederend behandeld heeft. Actueel maken verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen evenmin melding van dergelijke problemen. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat Hamas u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit. Er dient dan ook besloten te worden dat er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn

van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 48, 48/3, 48/4, 48/5 en 57/6/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen, van *“het algemeen beginsel van voorzichtigheid”*, en van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker gaat in op de geloofwaardigheid van het relaas en tracht bepaalde weigeringsmotieven te weerleggen. Hij volhardt in zijn verklaringen zoals afgelegd in het kader van zijn vorig beschermingsverzoek en betoogt:

“a) Betreffend de vervolging door de familie A.T.(...)

Verwerende partij merkte verschillende tegenstrijdigheden op in de verklaringen van verzoeker. Deze traumatische gebeurtenissen hebben duidelijk hun na-effecten achtergelaten en kleine onnauwkeurigheden zijn niet voldoende om de volledige verklaring van de aanvrager in twijfel te trekken.

Daarnaast kan de aanwezigheid van een tolk tot misverstanden leiden.

Verzoeker legde uit dat hij verschillende keren was ondervraagd door verschillende leden van deze familie. Als hij deze problemen niet aan de DVZ meldde, kwam dat omdat hij met name zijn problemen met Hamas in gedachten had. Pas nadat hij zijn problemen uitvoeriger kon bespreken, noemde hij de familie A.T.(...).

b) Betreffend de problemen met Hamas

De tegenpartij trekt verzoekers verklaring in twijfel vanwege tegenstrijdigheden en tegenstrijdigheden. Verzoeker heeft sinds het begin van zijn asielprocedure uitgelegd dat hij door zijn lidmaatschap van Fatah problemen met Hamas heeft ondervonden.

Er moet er rekening mee houden dat dergelijke traumatische gebeurtenissen effecten hebben op het geheugen en het denken. Verzoeker probeerde alle informatie te verstrekken die hij had en alle hem gestelde vragen te beantwoorden. Hij is meerdere keren vervolgd, gearresteerd en gemarteld door Hamas.

Onzekerheden hebben alleen betrekking op voorwaarden of details, maar niet op de feiten zelf. Mijn cliënt heeft geprobeerd duidelijk en precies uit te leggen wat er in Gaza is gebeurd. Uiteraard moet men er rekening mee houden dat dit traumatische gebeurtenissen waren en men moet mild zijn tegenover de aanvrager.

c) Betreffend de angst van verzoeker

De CGVS stelt dat verzoeker heeft niet een gegronde vrees vervolging te hebben.

Nogmaals, verwerende partij moet er rekening mee houden dat dit zeer traumatische gebeurtenissen zijn. Verzoeker probeerde alles zo goed mogelijk uit te leggen. De aanwezigheid van een tolk, het geweld dat in Gaza is geleden en de vele gebeurtenissen die elkaar hebben opgevolgd, kunnen het verhaal echter moeilijker maken.

Mijn cliënt gaf echter veel details over zijn verhaal en was op veel punten heel specifiek.

Dat verzoeker ter ondersteuning van zijn nieuwe verzoek nieuw bewijsmateriaal heeft overgelegd.

Dat deze documenten als onvoldoende worden beschouwd om zijn angst aan te tonen.

Dat deze documenten niettemin door de wederpartij niet geldig worden betwist.

Dat het door Fatah opgestelde attest in feite bevestigt dat verzoeker het voorwerp is geweest van verschillende aanhoudingen en vervolgingen door de veiligheidsdienst van Hamas.

Dat indiener met alle middelen heeft getracht documenten te verstrekken om zijn angst te staven.

Dat dit op zijn minst een begin van bewijs is.”

Verzoeker vraagt om het voordeel van de twijfel.

Vervolgens citeert hij landeninformatie aangaande de humanitaire en socio-economische omstandigheden en de algemene veiligheidssituatie in Gaza alsook de situatie aan de grensovergang in Rafah.

Verzoeker voegt geen stukken toe ter ondersteuning van het verzoekschrift.

3. Aanvullende nota

Verweerder maakt op 6 september 2021 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over waarin een evaluatie van de actuele situatie in de Gazastreek wordt gemaakt. Hij verwijst hierbij naar de COI Focus "*Palestine. Territoires palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire*" van 27 augustus 2021.

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

4.2. De bestreden beslissing steunt op artikel 57/6/2, §1 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt als volgt:

"§ 1. Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.

Bij het in het eerste lid bedoelde onderzoek houdt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in voorkomend geval rekening met het feit dat de verzoeker zonder geldige uitleg heeft nagelaten, tijdens de vorige procedure, in het bijzonder bij het aanwenden van het in artikel 39/2 bedoelde rechtsmiddel, de elementen te doen gelden die de indiening van zijn volgend verzoek rechtvaardigen."

4.3. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele

omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5. Onderzoek van de nieuwe elementen

5.1. Verzoeker verklaart dat hij de Gazastrook heeft verlaten omwille van zijn problemen met de familie A.T., waarmee zijn familie sinds 2006 in een familievete verwickeld is, en omwille van zijn problemen met Hamas ten gevolge van zijn lidmaatschap bij Fatah.

De commissaris-generaal oordeelde in het kader van verzoekers eerste beschermingsverzoek dat de geloofwaardigheid van zijn beweerde problemen met de familie A.T. op wezenlijk wijze werd ondermijnd door het geheel aan volgende vaststellingen, met name dat (i) hij in 2011, toen hij Gaza had verlaten om onderzoeken aan zijn hart te laten uitvoeren in Egypte, vrijwillig naar Gaza terugkeerde, (ii) hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) met geen woord heeft gerept over de familie A.T., en (iii) hij tegenstrijdige verklaringen aflegde over de rol van de leden van de familie A. T. bij zijn verschillende arrestaties en het daarnaast weinig logisch is dat enerzijds Hamas er voor zorgt dat de problemen met de familie A. T. niet escaleren maar dat anderzijds Hamas met twee leden van de familie A. T. hem wel blijft arresteren.

Voorts stelde de commissaris-generaal dat er evenmin enig geloof kon worden gehecht aan zijn beweerde problemen met Hamas ten gevolge van zijn lidmaatschap bij Fatah omdat (i) hij verschillende tegenstrijdige verklaringen aflegde over de arrestaties die hij heeft ondergaan, (ii) hij tegenstrijdige verklaringen geeft over de datum waarop hij besloot te vertrekken, (iii) hij zich steeds ging aanmelden nadat hij een oproep had ontvangen, hoewel hij wist wat hem te wachten stond qua foltering en mishandeling, en (iv) Hamas hem nadien steeds liet vrijkomen. Wat betreft de door verzoeker neergelegde documenten werd opgemerkt dat deze de appreciatie van de commissaris-generaal niet konden wijzigen.

Dit gebrek aan geloofwaardigheid werd door de Raad bevestigd in het arrest nr. 245 975 van 10 december 2020.

Op 28 december 2020 dient verzoeker een volgend beschermingsverzoek in. Hij verwijst hierbij naar wat hij eerder heeft verklaard en voegt eraan toe dat hij ten gevolge van zijn eerdere geschetste problemen financiële moeilijkheden had waardoor hij de onkosten van zijn zaak in Gaza niet kon betalen. Zo zouden verschillende schuldeisers rechtszaken tegen verzoeker hebben aangespannen. Verder haalt hij aan dat hij nog steeds wordt gezocht door Al-Qassam, de gewapende arm van Hamas. Zij zouden menen dat verzoeker vanuit het buitenland aanzet tot rellen en de algemene stabiliteit verstoort. Verzoeker verklaart dat zijn broer hierdoor meermaals onder druk werd gezet om informatie over hem te geven. Dit zou de laatste keer zijn gebeurd in november 2020. Tegen zijn vader zou eind 2020 verteld zijn dat verzoeker diende te stoppen met het veroorzaken van instabiliteit. Verzoeker meent dat hij bij een terugkeer zal worden gearresteerd, gefolterd en gemarteld en haalt verder aan dat hij in de gevangenis zal moeten blijven, ook al worden deze gebombardeerd in het kader van het conflict met Israël. Daarnaast stelt verzoeker dat zijn echtgenote het coronavirus heeft opgelopen en dat ze werd weggestuurd uit het ziekenhuis met de boodschap dat hij voor haar dient te zorgen. Tot slot haalt hij aan dat zijn schoonfamilie denkt dat hij achter de erfenis van zijn echtgenote zit en vreest hij dat dit invloed zal hebben op zijn kinderen.

Ter staving van zijn volgend verzoek legde verzoeker volgende documenten neer: (i) een brief van zijn advocaat waarin staat dat hij voor de rechtbank diende te verschijnen op 27 augustus 2020 omdat hij

jongeren probeert aan te zetten tegen Al-Qassam en hij de algemene veiligheid en orde in Gaza probeert te verstoren; (ii) een verklaring van de Mokhtar waarin staat dat verzoeker al jaren problemen kende met een andere familie, dat hij wordt gezocht door verschillende veiligheidsdiensten in Gaza en dat zijn leven in gevaar is in geval van een terugkeer, (iii) een verklaring van Fatah waaruit blijkt dat verzoeker wordt gezocht door verschillende veiligheidsdiensten en in het verleden werd gearresteerd door Hamas en (iv) verschillende verzoekschriften en vonnissen waaruit blijkt dat verschillende schuldeisers rechtszaken tegen verzoeker zijn opgestart of dit van plan zijn.

De kernvraag is of deze elementen kunnen worden gekwalificeerd als een 'nieuw element' dat de kans aanzienlijk groter maakt dat verzoeker voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking komt.

5.2.1. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

5.2.2. In de bestreden beslissing op goede gronden als gemotiveerd volgt:

“U herhaalt in onderhavig verzoek dat u problemen kende met Hamas en voegt toe dat hun gewapende vleugel Al-Qassam en verschillende veiligheidsdiensten u nog steeds zoeken omdat u vanuit het buitenland jongeren aanzet tot rellen of de algemene stabiliteit verstoort. Zo werden uw broer en vader nog over u aangesproken, had een vriend die eerder was aangehouden, gezegd dat u nog steeds wordt gezocht en startte in augustus 2020 een rechtszaak tegen u. U bouwt wat dit motief betreft evenwel verder op verklaringen die in het kader van uw eerste verzoek ongeloofwaardig werden geacht. Het louter aanhalen van gebeurtenissen die in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, kan geen aanleiding geven tot een nieuwe beoordeling van uw asielaanvraag en is niet van die aard om de vastgestelde ongeloofwaardigheid op te heffen. Het schrijven van uw advocaat d.d. 13 december 2020 volstaat niet om voorgaande conclusie te wijzigen. Vooreerst is het bijzonder opmerkelijk dat plotsklaps drie dagen na het vellen van het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen d.d. 10 december 2020 uw advocaat een brief opstelt waarin staat dat u een oproepingsbrief hebt ontvangen om op 27 augustus 2020 voor de rechtbank te verschijnen omdat u zou aanzetten tot rellen en instabiliteit. U maakte bovendien van dergelijke rechtszaak geen enkel gewag in uw vorig verzoek, dit terwijl u nog op de zitting van de RVV aanwezig was op 23 november 2020. Dergelijk schrijven van een advocaat kan op zich niet weerhouden worden als een objectieve bron. Bovendien legt u de convocatie waarvan sprake niet neer. Gelet op het geheel aan voorgaande kan er geen enkel geloof gehecht worden aan uw verklaringen ter zake.

U geeft verder te kennen dat u bij uw eerste verzoek om internationale bescherming verklaarde dat u ten gevolge van uw toen uiteengezette problemen financiële moeilijkheden kende. Zo kon u de onkosten van uw zaak niet langer dragen (Verklaring volgend verzoek, vraag 16 en 18). U legt ter ondersteuning hiervan verschillende vonnissen en verzoekschriften van schuldeisers neer (Verklaring volgend verzoek DVZ, 18). Evenwel werd er in uw eerste verzoek niet het minste geloof gehecht aan uw geschetste problemen, zowel met Hamas als met de familie A.T.(...). U maakte bovendien geen enkel gewag van financiële moeilijkheden, al dan niet veroorzaakt door uw toen geschetste problemen. De ingediende documenten waaruit blijkt dat u door enkele schuldeisers wordt/werd aangeklaagd volstaan niet om te besluiten dat u problemen kende met de familie A.T.(...) en/of Hamas, noch dat u effectief financiële moeilijkheden kent (niets sluit immers uit dat u niet wil betalen aan uw schuldeisers in plaats van niet kan betalen). Dat er niet het minste geloof kan gehecht worden aan uw geschetste financiële moeilijkheden waardoor schuldeisers een rechtszaak tegen u start(t)en, blijkt ook uit het feit dat u bij uw eerste verzoek hierover met geen woord hebt gerept. Sterker nog, u stelde toen zowel voor de DVZ als voor het CGVS dat er nooit een gerechtelijke procedure tegen u werd opgestart (Vragenlijst CGVS ingevuld op de DVZ 1e verzoek, vraag 3.2 en CGVS 1ste VIB 1, p. 17). Wat betreft uw socio-economische situatie werd trouwens in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming geoordeeld dat uw individuele situatie in de Gazastrook naar omstandigheden behoorlijk is: Zo bevond u zich in het verleden nooit in een preciaire situatie. Van 2008 tot 2017 had u een eigen kledingzaak (CGVS 1, p. 7-8). Het appartement waar u woonde, was eigendom van de familie (CGVS 1, p. 5). Toen deze woning beschadigd werd, bleek u in staat om de herstellingskosten voor uw eigen rekening te nemen (CGVS 1, p. 5). Bovendien had uw familie ook nog een landbouwgrond in Khan Younis. Een deel van de oogst van de olijfbomen op die grond werd gebruikt voor verkoop (CGVS 1, p. 5-6). U had toegang tot drinkbaar water door kleine vaten aan te kopen. Elektriciteitsonderbrekingen ving u op door te werken met ledlampen en oplaadbare lampen (CGVS 1, p. 6). Uw kinderen werden naar school

vervoerd door een privéchauffeur. U betaalde daar maandelijks 15 euro per kind voor (CGVS 1, p. 4). De kosten van uw reis naar België bedroegen tussen de 3.500 en 4.000 dollar. U bleek in staat om die deels zelf te bekostigen doordat u geld gespaard had (CGVS 1, p. 7). Bovendien gaf u zelf aan dat u het financieel goed had (CGVS 1, p. 12). U heeft aldus geenszins aannemelijk gemaakt dat de rechtszaken van de schuldeisers het gevolg zijn van financiële moeilijkheden die zouden veroorzaakt zijn door de problemen zoals uiteengezet in het kader van uw eerste verzoek. Volledigheidshalve kan opgemerkt worden dat het loutere feit dat u wordt/werd aangeklaagd schuldeisers ten gevolge van aangegane schulden niet zondermeer gelijkgesteld kan worden met vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Wat betreft uw (vooralsnog hypothetische) vrees in geval van een opsluiting het slachtoffer te worden van het conflict met Israël omdat gevangenen door Israël gebombardeerd worden dient verwezen te worden naar onderstaande vaststellingen inzake de algemene veiligheidssituatie.

De verklaring van de Mokhtar en van Fatah volstaan niet om te gewagen van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in uw hoofde. Vooreerst moet opgemerkt worden dat documenten slechts bewijswaarde hebben wanneer ze ondersteund worden door geloofwaardige verklaringen, wat gelet op de veelheid aan tegenstrijdige en vage verklaringen zoals vastgesteld bij uw eerste verzoek, niet het geval is. Bovendien betreffen deze documenten kopies waarvan de authenticiteit niet na te gaan is.

Wat betreft uw verklaring dat uw echtgenote het coronavirus heeft opgelopen en dat ze weggestuurd werd in het ziekenhuis met de mededeling u voor haar dient te zorgen dient aangestipt te worden dat dergelijk motief niet ressorteert onder de bepalingen van de Vluchtelingenconventie, noch onder de bepalingen inzake subsidiaire bescherming.

Het loutere feit dat uw schoonfamilie denkt dat u achter de erfenis van uw echtgenote zit waarbij u vreest dat dit een invloed kan hebben op uw kinderen volstaat niet om te gewagen van een vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Gepeild naar uw vrees in geval van terugkeer formuleert u trouwens geen enkele vrees ten aanzien van uw schoonfamilie (verklaring volgend verzoek, vraag 19)."

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen overtuigende argumenten bijbrengt die het geheel van bovenstaande motieven, die pertinent en draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten dat hij geen nieuwe elementen of feiten heeft aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor internationale bescherming in aanmerking komt, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om voormelde motieven van de bestreden beslissing aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij om onderstaande redenen in gebreke blijft.

Verzoeker stelt in voorliggend verzoekschrift dat de verwerende partij van mening is dat zijn problemen met de familie A.T. en Hamas niet geloofwaardig zijn omdat er te veel inconsistenties en tegenstrijdigheden zijn en tracht deze te verklaren. Dit onderdeel van het middel is evenwel onontvankelijk daar het enkel betrekking heeft op een bevinding in de beslissing van de commissaris-generaal van 26 maart 2020. De Raad heeft zich over deze bevinding reeds uitgesproken in zijn arrest nr. 245 975 van 10 december 2020 en deze bevestigd.

De Raad herinnert eraan dat het onderzoek of een volgend verzoek berust op nieuwe elementen of feiten in verband met de behandeling van de vraag of de verzoeker in aanmerking komt voor internationale bescherming, moet beperkt blijven tot de toetsing van het bestaan van elementen of feiten ter staving van dat verzoek die niet werden onderzocht in het kader van de op het vorige verzoek genomen beslissing en waarop die beslissing – die gezag van gewijsde heeft – niet kon worden gebaseerd (HvJ 9 september 2021, C-18/20, pt. 42).

De Raad mag aldus niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, tenzij er kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat de verzoeker in aanmerking komt voor internationale bescherming. De bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is in dit geval dus beperkt tot de beoordeling van de in het huidige verzoek aangehaalde nieuwe elementen.

Waar verzoeker argumenteert dat het door Fatah opgestelde attest bevestigt dat hij het voorwerp is geweest van verschillende aanhoudingen en vervolgingen door de veiligheidsdienst van Hamas, weerlegt hij niet dat hij een loutere fotokopie heeft neergelegd. Aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën kan slechts een beperkte bewijswaarde worden verleend (cf. RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Verder zijn dit attest noch de inhoud ervan van aard het ongeloofwaardig karakter van de problemen die er aanleiding toe zouden hebben gegeven op te heffen (verklaring volgend verzoek, nrs. 16 en 18). Het attest, gedateerd op 29 september 2020, lijkt immers te zijn opgesteld louter op basis van de verklaringen van verzoeker. Nergens kan hieruit blijken dat Fatah daaromtrent zelf een onderzoek heeft gevoerd en vaststellingen heeft gemaakt, iets wat overigens ook kan worden gesteld over de verklaring van de Mokhtar van 4 januari 2021. Bovendien komt de inhoud van dit attest niet overeen met verzoekers verklaringen waar het vermeldt dat verzoeker Gaza heeft verlaten op 13 juni 2018, terwijl hij zelf verklaart Gaza te hebben verlaten op 14 juli 2018. De loutere bewering dat het een typefout betreft en de persoon die het document heeft opgemaakt per ongeluk een andere datum heeft opgeschreven, kan niet ernstig worden genomen nu niet alleen de dag maar ook de maand foutief is. De bewijswaarde van dit document is dan ook bijzonder relatief en, afgewogen tegen de veelheid aan tegenstrijdige en vage verklaringen, volstaat dit attest op zich niet om verzoekers persoonlijke problemen aannemelijk te maken.

Voor het overige blijft verzoeker in wezen slechts steken in het louter volharden in zijn ongeloofwaardig bevonden asielmotieven en het bekritisieren en tegenspreken van bepaalde gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, zonder concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Dergelijk verweer is niet dienstig en vermag niet de pertinente motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten. Zij blijven dan ook gehandhaafd en worden door de Raad overgenomen.

5.2.3. Wat betreft de socio-economische situatie in Gaza, moet worden vastgesteld dat de commissaris-generaal in het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming oordeelde dat niettegenstaande de algemene situatie en de leefomstandigheden in de Gazastrook erbarmelijk kunnen zijn, niet elke persoon die daar woont in precaire omstandigheden leeft en dat verzoeker dan ook niet kan volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in zijn land van gewoonlijk verblijf. Hij moet daarentegen in concreto aannemelijk maken dat bij terugkeer naar de Gazastrook in zijn hoofde een reëel risico op onmenselijke of vernederende behandeling bestaat. De commissaris-generaal oordeelde vervolgens dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat zijn individuele situatie in de Gazastrook naar omstandigheden behoorlijk is. De Raad bevestigde deze beoordeling in zijn arrest van 10 december 2020 met nr. 245 975.

De Raad ontkent niet dat de levensomstandigheden in Gaza erbarmelijk kunnen zijn en dat de socio-economische situatie in Gaza (mede) wordt veroorzaakt door het Israëliisch-Palestijns conflict wordt niet betwist. De jarenlange blokkade door Israël, 'Operatie Beschermde Rand' in 2014, de vernietiging van de tunnels door de Egyptische en Israëliische autoriteiten en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten hebben een enorme impact (gehad) op de humanitaire omstandigheden in de Gazastrook.

Er wordt verder niet betwist dat de plotse en hevige uitbarsting van het geweld in de Gazastrook in mei 2021 wederom een negatieve impact heeft gehad op de algemene socio-economische situatie aldaar. Tevens kan worden aangenomen dat de financiële crisis bij UNRWA een impact heeft op de gehele economie van Gaza, die heden verder is achteruit gegaan. Dit blijkt thans uit de COI Focus van 27 augustus 2021 waar wordt vermeld dat het werkloosheidspercentage daardoor zou kunnen stijgen tot 50% en dat het armoedecijfer eveneens zou kunnen stijgen tot 59,3% van de Gazanen die leven onder de armoedegrens van 5,5 dollar per dag (p. 16).

Uit deze verdere verslechtering kan, gelet op de informatie die Raad nu ter beschikking heeft, evenwel niet blijken dat de socio-economische situatie in Gaza heden van die aard is dat alle inwoners van de Gazastrook, wegens een algemene humanitaire situatie of wegens de algemene leefomstandigheden aldaar een reëel risico lopen op een onmenselijke of vernederende behandeling. De Raad herinnert er trouwens aan dat er een hoge drempel geldt vooraleer socio-economische omstandigheden kunnen worden gelijkgeschakeld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Deze drempel wordt bereikt wanneer verzoekers leefomstandigheden in de Gazastrook dermate precair zijn dat hij bij terugkeer naar Gaza in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in zijn elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting.

Zonder de socio-economische en humanitaire situatie in Gaza te willen minimaliseren, liggen er in deze stand van zaken geen overtuigende elementen voor die aannemelijk maken dat elke persoon die in de Gazastrook woont aldaar in precare omstandigheden leeft die de drempel van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet bereiken. Een beoordeling van de individuele situatie dringt zich dan ook op.

Gelet op wat voorafgaat, volstaat een enkele verwijzing naar de algemene verdere verslechtering van de socio-economische en humanitaire situatie in de Gazastrook niet, maar zijn bijkomende individuele elementen vereist vooraleer kan worden gesteld dat verzoeker nieuwe elementen voorlegt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, met name dat hij bij terugkeer naar Gaza omwille van zijn individuele situatie een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling.

Verzoeker blijft in gebreke zulks aan te tonen nu hij in het kader van zijn huidig volgend verzoek geen geloofwaardige nieuwe elementen aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de eerdere beoordeling dat zijn individuele situatie in de Gazastrook naar omstandigheden behoorlijk is.

Wat betreft verzoekers betoog aangaande de impact van de financiële problemen bij UNRWA op het vervullen van de opdrachten van dit agentschap in de gebieden die onder zijn mandaat vallen, merkt de Raad op dat eerder in de beslissing van de commissaris-generaal van 26 maart 2020 werd vastgesteld dat verzoeker niet onder artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag valt omdat hij een oorspronkelijke bewoner van Gaza is. Dit werd niet betwist door verzoeker en hij brengt heden geen elementen bij die hierover anders doen denken.

Verder beperkt verzoeker zich tot de enkele bewering dat hij niet in staat zou zijn om een nieuwe baan te vinden en dat hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften en deze van zijn familie, zonder dit verder toe te lichten. Hiermee slaagt verzoeker er niet in aan te tonen dat hij bij terugkeer naar Gaza in een toestand van extreme armoede dreigt terecht te komen waardoor hij onmogelijk zal kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften op het vlak van voedsel, hygiëne en huisvesting. De Raad herinnert er daarenboven nog eens aan dat verzoeker van 2008 tot 2017 een eigen kledingzaak had, dat hij woonde in een appartement dat eigendom is van de familie, dat zijn familie een landbouwgrond heeft in Khan Younis waarbij een deel van de oogst van de olijfbomen op die grond wordt gebruikt voor verkoop en dat hij zelf aangaf het financieel goed te hebben, hetgeen ook blijkt uit zijn verklaringen omtrent toegang tot drinkbaar water en elektriciteit, het betalen van privé-vervoer voor de kinderen naar school en het zelf financieren van zijn reis naar België. Er liggen geen elementen voor die aantonen dat deze omstandigheden ondertussen zouden zijn gewijzigd. Er blijken wat betreft zijn socio-economische situatie in Gaza dan ook geen nieuwe elementen in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

5.2.4. Verder oordeelt de Raad dat het al dan niet open zijn en de toegankelijkheid van de grensovergang in Rafah een uitermate wezenlijk element uitmaakt in de beoordeling van het toekennen van een internationale beschermingsstatus aan Gazanen en dat dit element dient te worden betrokken bij de beoordeling van het reële risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Wat de terugkeermogelijkheden betreft voor Palestijnen naar Gaza blijkt uit de COI Focus *“Territoires Palestiniens – Bande de Gaza. Retour dans la bande de Gaza”* van 3 september 2020, waaraan wordt gerefereerd in de bestreden beslissing, vooreerst dat Palestijnen afkomstig uit de Gazastrook, na een verblijf in het buitenland, kunnen terugkeren naar dit gebied, en dit ongeacht of zij geregistreerd zijn bij UNRWA. De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort verkrijgen van de Palestijnse minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het verkrijgen van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men beschikt over een identiteitskaartnummer. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of internationale bescherming in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor de uitreiking van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreikingsprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort. De Raad heeft in zijn arrest nr. 245 975 van 10 december 2020 reeds vastgesteld dat verzoeker over een paspoort beschikt en dat er dan ook geen redenen zijn om aan te nemen dat hij niet in de mogelijkheid is om terug te keren naar de Gazastrook.

Om toegang te krijgen tot de Gazastrook moet men zich naar het noorden van Egypte begeven, meer bepaald naar de stad Rafah, gelegen op het schiereiland Sinai, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. Daar waar men voorheen een transitvisum diende aan te vragen bij de Egyptische ambassade te Brussel, is dit heden niet langer vereist. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij Egyptair gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een identiteitskaart of een Palestijns paspoort in te schepen, op voorwaarde dat ze rechtstreeks naar de Gazastrook reizen en dat de grensovergang in Rafah open is. Op deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Caïro voorziet de Palestijnse ambassade in Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

De opening van de grensovergang in Rafah wordt medebepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinai. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, alwaar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinai, regelmatig aanslagen plegen. Uit de beschikbare informatie (cf. de COI Focus *“Territoires Palestiniens – Bande de Gaza. Retour dans la bande de Gaza”* van 3 september 2020, en meer in het bijzonder hoofdstuk 2, getiteld *“Situation sécuritaire dans le Sinai Nord”*), blijkt dat het doelwit van deze aanslagen de in de regio aanwezige politie en het leger zijn. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van bembommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten en personen die worden verdacht van actieve medewerking met de militaire en politionele autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de plaatselijke burgerbevolking te ontzien, zijn hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie komt echter duidelijk naar voren dat Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit Egypte, niet worden geïsoleerd, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de in de regio actieve gewapende groeperingen.

Sinds februari 2018 hebben de Egyptische autoriteiten een omvangrijke antiterroristische operatie uitgevoerd, bekend als *“Operatie Sinai 2018”*, die tot op heden nog niet officieel is afgesloten. In 2019 en 2020 bleven militanten zich richten op leden van de Egyptische veiligheidsdiensten (militairen, dienstplichtigen, politie, ...) en op mensen die worden geacht samen te werken met de regering (arbeiders, leiders en leden van aan de regering gelieerde stammen) door middel van gewapende aanvallen, zelfmoordaanslagen, moorden en ontvoeringen. Burgers werden geïsoleerd omdat ze ervan werden verdacht samen te werken met de veiligheidsdiensten en zijn soms het slachtoffer van het geweld dat is gelieerd aan de aanvallen door jihadistische groeperingen op de veiligheidsdiensten of dat het gevolg is van fouten van de Egyptische veiligheidstroepen. Sinds medio 2019 is het geweld afkomstig van de Wilayat Sinai verschoven naar Bir el-Abed, gelegen in het westen van de provincie. De dodelijkste aanval in 2020 vond plaats op 21 juli 2020 en was gericht tegen een Egyptisch legerkamp en een checkpoint ten westen van de stad. Militanten kregen voet aan de grond in vier naburige dorpen, waardoor de dorpelingen op de vlucht sloegen. De aanval was tegelijkertijd de grootste aanval van de Wilayat Sinai tegen het Egyptische leger in de afgelopen jaren.

De noodtoestand werd op 27 juli 2020 andermaal verlengd voor een periode van drie maanden, en in bepaalde zones van Sinai geldt een nachtelijk uitgaansverbod. De verscherpte veiligheidsmaatregelen hebben een enorme impact op het dagelijkse leven van de plaatselijke bevolking, wiens bewegingsvrijheid wordt beperkt.

Er is in de Sinai te Egypte echter actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. A fortiori kan er niet worden besloten dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook.

Een van de factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijkt, is het implementeren van de nodige veiligheidsmaatregelen voor een veilig transport naar de Gazastrook, aangezien dit afhankelijk is van de veiligheidssituatie in de Sinai. Maar ook andere, puur praktische factoren hebben een invloed op

de organisatie van het busvervoer (bijvoorbeeld: de pendelbus vertrekt pas als deze volzet is). Bovendien dient te worden opgemerkt dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de Egyptische politie het doelwit is van extremistische organisaties die actief zijn in de Sinai, doch hieruit blijkt niet dat de politie die deze pendelbussen begeleidt of deze bussen zelf reeds zouden zijn gevisieerd door jihadistische milities, en dit terwijl er tegelijkertijd sprake is van een duidelijke toename van het aantal terugkeerders naar Gaza via de grensovergang in Rafah. Aldus kan er worden gesteld dat deze terugkeer op een voldoende veilige manier plaatsvindt, aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen.

Informatie over de openingsdagen van de grenspost in Rafah is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen verlaten (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing is op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang wordt geopend, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om de Gazastrook in en uit te reizen. In de praktijk is de grensovergang in Rafah tussen mei 2018 en begin 2020 vrijwel onafgebroken open gebleven, en dit vijf dagen per week (van zondag tot en met donderdag), met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden.

De beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019, naar aanleiding van de nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas, zijn personeel terug te trekken van de grensovergang in Rafah heeft ertoe geleid dat de grensovergang sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode van juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas. Indien er op een bepaald ogenblik werd gevreesd dat de situatie aan de grensovergang in Rafah achteruit zou gaan, blijkt duidelijk uit de informatie in het rechtsplegingsdossier dat dit niet het geval is geweest. De grensovergang bleef immers, na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019, voortdurend vijf dagen per week geopend in de richting van terugkeer naar de Gazastrook en is bovendien sinds 3 februari 2019 opnieuw geopend in beide richtingen (en dus ook in de richting van vertrek naar Egypte).

Als gevolg van maatregelen ter bestrijding van de coronaviruspandemie werd de grensovergang in Rafah op 26 maart 2020 gesloten. Hij werd vervolgens heropend van 13 tot 16 april 2020, van 12 tot 14 mei 2020 en van 11 tot 13 augustus 2020, waardoor duizenden Palestijnen konden terugkeren. Op 24 augustus 2020 werd, na een toename van het aantal besmettingen met het coronavirus, de noodtoestand afgekondigd en gedurende 48 uur een lockdown opgelegd. Deze werd nadien met vijf dagen verlengd. In Egypte zijn de luchthavens na een opschorting van internationale vluchten op 1 juli 2020 heropend en moeten reizigers, ongeacht hun nationaliteit, een negatieve test voorleggen voordat ze aan boord gaan. De maatregelen die worden getroffen door de Egyptische en Palestijnse autoriteiten om de verspreiding van Covid-19 tegen te gaan, liggen in lijn met de maatregelen die wereldwijd worden getroffen ter indamming van de coronapandemie. Het betreffen specifieke maatregelen die kaderen binnen een welbepaalde doelstelling en die dus tijdelijk van aard zijn. Er kan dan ook niet worden gesteld dat de grensovergang in Rafah definitief is gesloten en dat een terugkeer naar Gaza onmogelijk blijft. Te dezen brengt verzoeker geen enkel bewijs aan dat hij actueel en voor lange tijd wordt geconfronteerd met de absolute onmogelijkheid om terug te keren naar de Gazastrook als gevolg van de Covid-19-pandemie. Ten overvloede herhaalt de Raad dat de pandemie ten gevolge van het coronavirus niet uitgaat van of veroorzaakt wordt door een van de actoren uit artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, zodat een van de essentiële voorwaarden voor het toekennen van internationale bescherming, met name de identificatie van de actor van vervolging of de veroorzaker van de ernstige schade en tegen wie dus bescherming nodig is, niet vervuld is (cf. RvS 14 augustus 2020, nr. 13.847(c)).

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt verder niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Zo niet kan worden uitgesloten dat verzoeker bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijk zal worden ondervraagd over zijn activiteiten in het buitenland en de redenen waarom hij de Gazastrook heeft verlaten, dan wel ernaar terugkeert, kan hieruit op zich evenwel geen reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid. Dit wordt bevestigd door het feit dat Fedasil heeft deelgenomen aan de begeleiding van verschillende personen die vrijwillig zijn teruggekeerd naar Gaza, zowel in 2019 als in 2020, en dat indien er gevallen werden gerapporteerd waarbij personen enkele uren werden vastgehouden op de luchthaven te Caïro, de feedback die werd gegeven door de teruggekeerde Palestijnen niet van die aard

is om te besluiten dat men, in Caïro of te Rafah, werd blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling louter omwille van een terugkeer na een verblijf in Europa.

Het CGVS houdt de situatie in Gaza al vele jaren nauwlettend en continu in het oog via zijn documentatie- en onderzoeksdienst. De grenspost in Rafah wordt aan Palestijnse zijde al jarenlang enkel door Hamas gecontroleerd. Indien er ernstige, aangetoonde en terugkerende problemen waren geweest met de manier waarop Hamas Palestijnen behandelde die in Europa hadden verbleven, zou dit ongetwijfeld zijn gemeld door de talrijke instellingen, organisaties, en instanties die de situatie in de Gazastrook nauwlettend in het oog houden.

De raadpleging van de diverse bronnen beschikbaar in het rechtsplegingsdossier levert evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, gefolterd of onmenselijk of vernederend heeft behandeld. Actueel maken verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen evenmin melding van dergelijke problemen.

Verzoeker brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Evenmin blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond. Uit wat hoger werd uiteengezet, blijkt immers dat verzoeker in gebreke blijft nieuwe elementen aan te brengen die een ander licht zouden kunnen werpen op de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn voorgehouden persoonlijke problemen met Hamas. Er kan dan ook redelijkerwijs worden van uitgegaan dat Hamas verzoeker niet zal viseren bij een terugkeer naar de Gazastrook. Verzoeker heeft bijgevolg niet aangetoond dat er, omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost te Rafah, in zijn hoofd een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet bestaat.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, kan de Raad in casu niet anders dan besluiten dat een terugkeer naar Gaza via de Sinai en de grensovergang in Rafah actueel mogelijk is en dat er op dit ogenblik geen praktische en veiligheidsbarrières zijn die een terugkeer van verzoeker naar Gaza belemmeren. Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit het tegendeel blijkt.

5.2.5. In zoverre verzoeker aanvoert dat de algemene veiligheidssituatie in Gaza van die aard is dat hij bij terugkeer een reëel risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad op het volgende.

Uit de COI Focus *“Palestine. Territoires palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire”* van 5 oktober 2020 en de COI Focus *“Palestine. Territoires palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire”* van 27 augustus 2021 blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsovername door Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, wordt gekenmerkt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas, die af en toe worden onderbroken door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortiervuur om ervoor te zorgen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid worden teruggeschroefd. De Israëlische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalmte. Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld. Dit was bijvoorbeeld het geval in 2014, toen Israël er de grootschalige militaire operatie ‘Operatie Beschermde Rand’ startte, de meest verwoestende operatie in de Gazastrook sinds 2007.

Sinds 15 mei 2018, de datum waarop Hamas en Israël informele onderhandelingen zijn gestart, is het geweld aan Palestijnse zijde (grensgeweld, ballon- en raketaanvallen) gereactiveerd, telkens Hamas van mening is dat Israël zijn verplichtingen niet nakomt. Dit geweld wordt beantwoord met Israëlische represailles in de vorm van luchtbombardementen in combinatie met economische restricties.

Op 19 mei 2020 heeft de Palestijnse autoriteit, als reactie op het voornemen van Israël om bepaalde delen van Judea en Samaria te annexeren, aangekondigd dat zij zich niet langer gebonden achtte aan de overeenkomsten afgesloten met Israël en de Verenigde Staten en dat zij alle militaire en civiele coördinatie met Israël heeft stopgezet. Naast het verbreken van deze overeenkomsten heeft de dreiging van annexatie aan Palestijnse zijde aanleiding gegeven tot raketbeschietingen, gevolgd door Israëlische bombardementen, waarbij materiële schade werd aangericht en gewonden vielen.

Een volgende escalatie van het geweld tussen de partijen vond plaats in de tweede helft van augustus 2020, onder meer door het oplaten van zogenaamde brandballonnen. Als onderdeel van een staakt-het-vuren op 31 augustus 2020 heeft Israël ermee ingestemd om, in ruil voor een terugkeer naar kalmte, de

uitvoering van de in 2019-2020 genomen maatregelen, waaronder de verhoging van het aantal werkvergunningen, export en import van diverse goederen en de uitbreiding van het visgebied, voort te zetten, alsook om de levering van elektriciteit te vergroten, medische apparatuur te leveren voor de bestrijding van COVID-19 en grote infrastructuurprojecten te lanceren.

Vanwege de maatregelen die Hamas en Israël hebben getroffen om de COVID-19-pandemie te bestrijden, zijn de inwoners van de Gazastrook gedurende de periode van 1 januari 2020 tot begin mei 2021 relatief gespaard gebleven van geweld. In november en december 2020 vonden er Israëlische bombardementen op Hamasdoelwitten plaats als vergelding voor raketbeschietingen. Er vielen geen slachtoffers. De protesten in het kader van de Grote Mars van Terugkeer, die eind december 2019 werden onderbroken, werden niet hervat in 2020.

In mei 2021 flakkerden de vijandelijkheden tussen Hamas en Israël opnieuw op. De plotse en hevige uitbarsting van het geweld volgde op weken van oplopende spanningen omwille van de gedwongen uitzetting van Palestijnse gezinnen in Oost-Jeruzalem en de toegangsbeperkingen die Israël oplegde aan gelovigen in de Oude Stad. Na raketaanvallen op Jeruzalem voerden de Israëlische strijdkrachten van 10 tot 21 mei luchtaanvallen uit op het Gazaanse grondgebied, terwijl Palestijnse groeperingen op hun beurt duizenden raketten op Israël afvuurden. Tijdens dit 11-daagse conflict werden er in Gaza 260 Palestijnen, waarvan minstens de helft burgers, gedood en raakten meer dan 2200 Palestijnen gewond. Op 21 mei 2021 trad een staakt-het-vuren in werking. Niettegenstaande er sprake was van sporadische lanceringen van brandballonnen gericht op het Israëlisch grondgebied en doelgerichte Israëlische vergeldingsaanvallen, bleef de situatie op het terrein in de weken na het staakt-het-vuren rustig. Op 16 augustus werd voor het eerst sinds het staakt-het-vuren in mei een Palestijnse raket onderschept door het Israëlische antiraketsysteem. De raket veroorzaakte geen gewonden of schade.

Daarnaast komen er nog steeds incidenten voor in de zogenaamde bufferzone ("*zone-tampon*"), de toegestane zone waarbinnen kan worden gevist. In deze zone, die in 2019 negentien keer gewijzigd werd, wordt door het Israëlische leger, dat gerechtigd is om het vuur te openen op alle Palestijnen die zich in dit gebied begeven, zelfs als ze niemand bedreigen, gewelddadig gereageerd op het benaderen of betreden ervan. Dit type geweld treft voornamelijk de lokale bewoners, boeren, vissers. Het aantal burgerlachtoffers dat hierbij te betreuren valt, blijft gering.

Hoewel er sprake is van een gewapend conflict en aanhoudend geweld dat de Gazastrook kenmerkt sinds de machtsovername door Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade en de Raad niet betwist dat in Gaza sprake is van grote onveiligheid en een willekeurige staat van geweld, is de Raad evenwel van mening dat, gelet op het geheel van de beschikbare informatie, er heden in de Gazastrook geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De veiligheidssituatie in Gaza is weliswaar zeer precair en volatiel maar er is actueel geen sprake van een aanhoudende strijd tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict tussen deze gewapende groeperingen, Hamas en de Israëlische strijdkrachten.

De door verzoeker in het verzoekschrift bijgebrachte landeninformatie dateert van voor de door de verwerende partij bijgebrachte COI Focus van 27 augustus 2021 en ligt in dezelfde lijn als deze informatie. Hieruit kan niet worden besloten dat de bovenstaande analyse van de mate van het willekeurig geweld niet langer accuraat is.

Evenwel wordt niet ontkend dat de veiligheidssituatie in Gaza nog steeds precair, volatiel, complex, problematisch en ernstig is. Bijgevolg rijst, in overeenstemming met wat in het arrest Elgafaji van het Hof van Justitie wordt gesteld, de vraag of verzoeker persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Gaza in zijn hoofd dermate verhoogt dat er moet worden aangenomen dat hij bij een terugkeer naar Gaza een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Verzoeker brengt echter geen persoonlijke omstandigheden aan die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen. Er zijn verder geen elementen die erop wijzen dat er voor verzoeker persoonlijke omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Het zonder meer

verwijzen naar en citeren van landeninformatie over Gaza, die in dezelfde lijn ligt als de informatie van het CGVS, zonder deze informatie op zichzelf toe te passen, volstaat hiertoe niet.

5.3. Alles samen genomen kan de Raad de commissaris-generaal bijtreden in het besluit dat er in casu geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

Derhalve heeft de commissaris-generaal in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van zijn volgend verzoek om internationale bescherming. Een schending van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

Een verder onderzoek ten gronde in het kader van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet dringt zich niet meer op nu het volgende verzoek terecht niet-ontvankelijk wordt verklaard. De aangevoerde schendingen zijn om deze reden dan ook niet dienstig. Hetzelfde geldt voor artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet.

5.4. Wat betreft artikel 3 van het EVRM, wijst de Raad erop dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze is beperkt tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, hetgeen inhoudt dat artikel 3 van het EVRM wordt onderzocht in zoverre het inhoudelijk overeenstemt met voormelde wetsartikelen. Verder doet de Raad in het kader van een beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal geen uitspraak over een terugkeerbeslissing of verwijdering, maar enkel over de vraag of een verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus. Bijgevolg is een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM niet aan de orde.

Wat betreft de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet, geeft verzoeker niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze artikelen geschonden acht zodat de aangevoerde schendingen niet dienstig zijn.

5.5. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker werd gehoord op de DVZ. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid verklaringen af te leggen met betrekking tot de nieuwe elementen en kon hij nieuwe documenten neerleggen, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Uit het voorgaande blijkt evenmin een schending van het redelijkheidsbeginsel.

Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

Het aangevoerde middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig oktober tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES